

Bewaar het Pand

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

MEDITATIE

Lydia

En een zekere vrouw, met name Lydia, een purpervkoopster, van de stad Thvatura, die God diende, hoorde ons, welker hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd.

Hand. 16:14

Open Woord, open hart en open huis. Het begint met het open Woord. De Heere heeft het zo wonderlijk geleid, dat Lydia Gods woord ontving. Dat had niemand kunnen denken. Paulus was niet van plan naar Filippi te gaan. Maar God de Heilige Geest leidt het zo, dat de apostel oversteekt naar Macedonië, dat is Griekenland – in ons werelddeel Europa.

De apostel met zijn helpers komt daar in Filippi, de belangrijkste stad in dat gebied. Het is een kolonie, dat wil zeggen dat er Romeinse militairen woonden en ook kooplieden voor de handel.

Niemand zit er op het Evangelie te wachten. Maar op de sabbat komt de apostel Paulus op een gebedsplaats buiten de stad, aan een riviertje. Daar spreekt hij met de vrouwen die daar samen kwamen om te bidden. Hij spreekt over God de Almachtige, Schepper van hemel en aarde. Hij is waard, dat wij Hem dienen, liefhebben en vrezen. Hij heeft alle recht op ons. Wij mogen geen moment doorbrengen in de zonde. Wij mogen geen stap zetten op een weg die God verboden heeft. De apostel zegt ook dat wij tegen God gezondigd hebben; tegen die God die goed is en Die enkel goed doet. Er is een breuk gekomen. Wij zijn zoveel tekort geschoten in gehoorzaamheid, in liefde, in toewijding. Ja, wij zijn tegen God ingegaan met gedachten, woorden en daden. Iedere zonde slaat God in het gezicht.

Hoe kan dat ooit goed komen? Er moet betaald worden. Dat kunnen wij niet. Wij maken de schuld nog iedere

dag groter. Wij hebben een Borg en Zaligmaker nodig. De apostel predikt Christus Die geleden heeft aan het kruis en Die gestorven is voor de zonde van de Zijnen. Het Woord ging open.

Er is één vrouw die aandachtig luistert. De Heere opent haar hart. De anderen konden het ook allemaal horen, maar Lydia heeft er een diepe indruk van. Er is een God. Zij voelt dat. Wij hebben tegen God gezondigd. Dat hebben ze allemaal gehoord. Maar die Lydia is er bedroefd om.

En de apostel spreekt van de Borg en Zaligmaker. Hem heeft Lydia nodig! Ze verstaat het Woord. Omdat de Heere haar hart heeft geopend. Van nature hebben we een gesloten hart. Het is gesloten voor God en voor Zijn Woord. En het is open voor de dingen van de wereld. Smeek de Heere of Hij uw hart wil openen voor Zijn Woord. De apostel heeft Lydia zeker gevraagd of ze gelooft in God en ze haar zonde en schuld belijdt.

En of ze genade en vergeving zoekt bij Christus.

Als ze daarop van harte "ja" mag zeggen, kan ze gedoopt worden. Dat gebeurde door onderdompeling. Lydia werd gedoopt en haar huis. Dat wil zeggen, dat haar kinderen en/of slaven en slavinnen ook gedoopt zijn. Als de Heere haar hart geopend heeft, en ze tot geloof gekomen is, dan komt dat ook uit in haar leven. Als wij vroom of degelijk praten en niet dicht bij de Heere leven, dan klopt het niet. Maar bij Lydia was het te merken, dat ze de Heere vreest. Ze heeft een open huis. Ze wil de apostel en zijn helpers graag ontvangen.

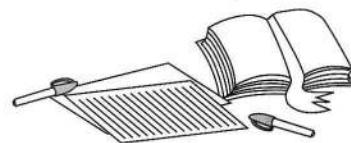
Paulus maakt daar liever geen gebruik van. Maar ze dringt aan. Ze is handig daarin. En ze denkt: dan kan ik nog meer horen van Gods Woord en van de Heere Jezus Christus. Ze zorgt voor voedsel enz. Lydia heeft een open huis. Dat is belangrijk geweest voor

die jonge christengemeente in Filippi. Want er was soms verdrukking en vervolging.

Eerst hoort u van het open Woord. Dan van een open hart en ook van een open huis.

*Leer mij naar Uw wil te hand'len,
'k Zal dan in Uw waarheid wand'len,
Neig mijn hart en voeg het saâm
Tot de vrees van Uwen Naam.
Heer', mijn God, ik zal u loven....*

ds. H. van der Ham

VAN DE REDACTIE

Inhoud

In deze aflevering van ons blad hebben we een meditatie opgenomen van ds. H. van der Ham over Hand. 16:14. Ds. P. den Butter schrijft opnieuw over 'Blijven in het geloof' en over de oproep tot verootmoediging. Een afsluitend artikel over ICT is geplaatst. We zeggen ds. Van Dijk hartelijk dank voor het schrijven van deze serie.

Oproep tot verootmoediging

We willen in dit verband verwijzen naar het schrijven van ds. P. den Butter in ons blad. Daarin wordt terecht gesteld dat er reden te over is voor verootmoediging, schuldbelijdenis en gebed. Maar in de oproep van het moderamen van de synode ontbreekt helaas het concreet aanwijzen van zonden en schuld. Er is verwatering, vervlakking en verval, maar het wordt niet concreet ingevuld. Ds. Den Butter verwijst terecht naar de kanselboodschap van 1953 die wel concreet was. Ds. Den Butter legt de vraag voor of het niet juist ons probleem is dat de zaken niet concreet gemaakt

kunnen worden. Er is in onze kerken veel wat verontrustend is. Maar de diagnose dient gesteld te worden en een weg tot verbetering, tot genezing, ingeslagen te worden. Anders vrees ik dat het weinig of niets zal uitwerken.

Alphen a/d Rijn

We betreuren de gang van zaken zoals we daarvan gelezen hebben in de krant. Ds. Hakvoort heeft gemeend zich aan het verband van onze kerken te moeten onttrekken. Laten we de gemeente van Alphen a/d Rijn en allen die bij deze zaak betrokken zijn aan de Heere mogen opdragen.

Fam. Ds. A. van de Weerd

Nieuw adres: De Jagerweg 206
3328 AA Dordrecht
tel: 078- 6144082
Fax.: 078- 6540989
E-mail: avdweerd@rdnet.nl

Dit blad is een uitgave van de stichting Bewaar het Pand te Meerkerk. Verschijnt eens in de veertien dagen

COMMISSIE VAN REDAKTIE:

Ds. P. den Butter en Ds. A. van Heteren.

ADRES VAN DE REDAKTIE:

Kopie voor het volgende nummer van "Bewaar het Pand" zenden naar:
Ds. A. van Heteren, Vlaak 10,
8321 RV Urk, tel. 0527-688978

ADMINISTRATIE:

P.J. Boers, Bergstoep 46C,
2959 AC Streefkerk.
Telefoon: 0184-669116.
Fax: 084-8509558.
Girorek. 70.43.50 t.n.v. Stichting Bewaar het Pand te Streefkerk.
Abonnementsprijs € 7,- per jaar.
Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en Canada 6 dollar per jaar.
Advertenties € 0,35 per mm met een kolombreedte van 6 cm.
Bij kontrakt korting.

ISSN nummer: 0166 - 4646

Dit tijdschrift wordt ten behoeve van iedereen die niet op de gebruikelijke manier kan lezen uitgegeven op groot-letter of via de Electronische Postbus. Informatie en opgave: CBB, Christelijk Bibliotheek voor Blinden en Slechtzienden, Postbus 131, 3850 AC Ermelo, tel. 0341-551014.

Verschijningsdatum volgende nummer

Het volgende nummer van ons blad zal D.V. 27 juni verschijnen. Copy graag binnen donderdag 20 juni.

AvH.

VAN DE ADMINISTRATIE

Ook in de afgelopen twee weken mochten wij, naast het abonnementsgeld, voor een bedrag van € 115,- aan giften ontvangen.

Voor alle ontvangen giften zeggen wij u hartelijk dank.

Met vriendelijke groeten, P.J. Boers

UIT DE VERBONDSSCHAT (4) SLOT

Volgorde

Prof. Wisse begint met te zeggen dat het werk van de Heilige Geest alle methodisme te boven gaat. Wisse wijst erop dat we niet eerst Abraham, maar eerst Adam hebben te preken. We lezen ook dat de Heere rekt met karakter, aanleg, sfeer en allerlei andere omstandigheden. Anderzijds schrijft Wisse duidelijk dat ook de bondeling in de prediking in zijn schuld en ellende, naakt voor God dient gesteld te worden. Daartegenover dient de rijkdom in Christus Jezus uitgestald te worden. Voor ieder is noodzakelijk uit de dood tot het leven te komen.

Het zaad zal Hem dienen

De Heere begint vaak begint op jonge leeftijd in de harten te werken. Voorbeelden zijn: Izak, Jakob, Jozef, Samuel, David, Obadja en Daniel. Maar ook klinkt de waarschuwing door niet alles voor waar te houden. Er wordt verwezen naar zondag 30. Daar staat niet: als het tegendeel maar niet blijkt. Daar worden positieve kenmerken genoemd die aanwezig dienen te zijn. De jeugd dient onderwezen te worden dat we midden in de dood liggen, vijanden van God zijn, dat we wederomgeboren moeten worden en wat wel en wat geen kenmerk van genade is. Wezenlijke kenmerken van het genadeleven zijn: droefheid over de zonde, droefheid naar God, ernstig roepen om bekering, vluchten naar de Heere Jezus. Ook op jonge leeftijd zullen deze zaken dan niet ontbreken.

De kerninhoud

Wat is de eigenlijke inhoud en de volle diepte van het verbond der genade? Genade is een deugd of eigenschap Gods en een daad Gods. Genade is de bron van alle daadwerkelijke goedertierenheden Gods jegens Zijn volk. Genade gaat zich openbaren in daden van verlossing en

zaligmaking van de zondaar. God heeft genade als deugd, Gods kinderen ontvangen genade als weldaad. Het verbond der genade is vrucht van de genade Gods als deugd. Gods kinderen mogen de weldaden Gods ontvangen in verbondsvorm. Zo heeft de Heere het Zelf gewild. De inhoud van het verbond is: Ik ben uw God.

Huwelijksverbintenis

Wat is de betekenis, kracht en zaligheid van het verbond voor Gods volk? Welk heil en welke rijkdom ligt erin opgesloten? Gods kinderen delen niet alleen in de vergeving der zonde, de bevrijding van straf en het paradijs daarboven, maar ze ontvangen God Zelf weer terug. Hier is sprake van een geestelijk huwelijk. Het sacrament van het Heilig Avondmaal is de ring van de huwelijksrouw van God. In die ring staat geschreven: God zal Zijn waarheid nimmer krenken. Een kind van God ontvangt nu alles wat God in Zijn Woord zegt. In de prediking komt uit Wie God voor Zijn volk is. Zo'n prediking kan tot jaloersheid verwekken.

Bekering en vergeving

Wat is de verhouding tussen bekering en vergeving? Gods kinderen kennen struikelingen en vlekken. Het kan zover gaan dat zij zichzelf voor onbekeerd houden. Maar dit kan en zal niet zo blijven. De Heere gedenkt weer aan Zijn verbond en zoekt Zijn kind weer op. Ook daarin is de Heere de Eerste. Het is Gods gewone weg de ziel te ontdekken door de Heilige Geest om zo voorwerp van de belofte van God tot genade en schuldvergeving te worden. Daarop volgt de verplichting tot bekering. Maar hoe staat het met Gods kind dat zondigt, dat bondsbreuk pleegt? Dan is er eerst bekering tot de verlaten God nodig om in die weg weer in schuldvergeving te mogen roemen. Hier is een anders zondigen dan in de onbekeer-

de staat. Het is zonde van het kind Gods. Dan is er herstel nodig: eerst bekering en dan vergeving. Niet alleen Gods eer en majesteit zijn dan aangetast, maar God is onteerd in Zijn genadeliefde. We lezen op blz. 76 "Hier is niet enkel de misdaad van een vreemde tegen zijn wettige heer, maar van het kind tegen zijn Vader, ontrouw van Israel tegen God, Zijn Maker en Man."

U en uw kinderen

De Heere werkt in de geslachten. Denk aan de woorden van Petrus op de Pinksterdag: "Want u komt de belofte toe en uw kinderen." God heeft er recht op dat Hij gediend wordt, ook door het nageslacht. Allereerst dienen we onze kinderen voor te houden hoe schrikkelijk het is om, waar zij geboren zijn midden in

de dood liggend, de hun toegestoken genadehand Gods af te wijzen (blz. 81). Wisse schrijft dat het dubbel schrikkelijk is dat een kind van het verbond verloren gaat. De Heere eist de vreze Gods ook van het nageslacht. Het zaad behoort de satan niet te dienen. Naar verbondsrecht behoort het zaad de Heere toe en niet de satan. Dat is het opeisend recht van God. Petrus heeft gesproken: "U komt de belofte toe en uw kinderen." Dat is de belofte van de Heilige Geest, Die het Borgwerk van Christus toepast. Jong- zijn is voor de Heere geen bezwaar. Het is de schoonste tijd van het leven. De Heere heeft recht op het gehele leven, dus ook op de lentetijd. Wie jong de Heere mag vrezen ontvangt kracht tegen de zonden en de strikken van de jeugd.

Ouderroeping en pleitgrond

Ouders dienen de kinderen te onderwijzen met woord en voorbeeld. Wat is het ontzettend het nageslacht niet te onderwijzen in het ene nodige. Moge dat het nageslacht brengen tot de bede: Heere, bekeer mij. Met grote en aanhoudende ernst dient het ene nodige aan de Heere te worden voorgehouden. De Heere wil gebeden zijn voor het nageslacht. Vroege godsvrucht is een eis en een bijzondere weldaad. Ouders, smee dat uw zaad niet kome in de eeuwige rampzaligheid. Maar bij ware godsvrucht is er nog een dieper motief. Het zou zo erg zijn als het zaad eeuwig God zou vloeken. Er mag gesmeekt worden of de Heere om Zijn eer en Naam aan Zijn verbond wil gedenken.

Ds. A. van Heteren

ICT, WAT MOETEN WIJ ERMEE? (SLOT)

Enkele overwegingen voor het pastoraat

Wanneer u zich misschien hebt afgevraagd waarom deze serie bezinnen de artikelen over de bedreiging en uitdaging van de Informatie Communicatie Technologie nu uitgerekend eindigen moet met enkele pastorale notities, wil ik u slechts wijzen op art. 55 van onze kerkorde.

Dit luidt als volgt: 'De ambtsdragers zullen met de hun ten dienste staande middelen de invloed tegengaan van onrechtzinnige, revolutionaire en zedenbedervende lectuur en zowel in de prediking als bij de catechese en het huisbezoek waarschuwen tegen alles, wat de zuiverheid van het christelijk leven bedreigt'.

Dat dit artikel enige aanpassing behoeft, mag duidelijk zijn, maar voor een juiste interpretatie ervan zal het zeker niet als overdreven kunnen worden bestempeld, dat bij onze bezinning op het computergebruik en het bezit ervan hier ook duidelijke lijnen lopen naar de pastorale zorg in de gemeente. De intentie van dit artikel is immers om alles te weren wat bedreigend kan zijn voor het christelijke leven. Dat wij hiermee weer een breed terrein aansnijden, dat eigenlijk te groot is om in één slotartikel te behandelen, zal duidelijk zijn. Vandaar mijn voorzichtige laatste poging om enkele overwegingen mee te geven voor het pastoraat.

Onder het pastoraat zou ik dan willen verstaan de herderlijke zorg voor de christelijke gemeente o.a. door de verkondiging van het Woord, zowel in het openbaar als in de huizen van de gemeente (Hand.20:20).

Elke ambtsdrager moet ervan doordrongen zijn welke geweldige verantwoordelijkheid hij draagt voor de gemeente, die aan zijn zorg is toe betrouwd.

Om met de apostel te kunnen belijden: 'Hoe ik niets achtergehouden heb van hetgeen nuttig was, dat ik u niet zou verkondigd en u geleerd hebben, in het openbaar en bij de huizen'.

Het doel van alle pastorale arbeid is toch niet anders dan de gemeente te bepalen en te bewaren bij de strijd voor het geloof, dat éénmaal de heiligen is overgeleverd (Judas 3b).

Een duidelijk element in het pastoraat is dan ook het vermaan en het onderwijs, dat voortdurend moet worden gegeven, waarin de stem mag doorklinken van de Goede Herder, de Heere Jezus Zelf, Die met grote bewogenheid en niet aflatende ijver gezorgd heeft voor het tijdelijk- en eeuwig welzijn van Zijn gemeente.

Alleen wanneer de liefde van Christus ons dringen mag, zullen wij bewaard worden voor een wettische ijver om onze gemeente in een keurslijf te persen, waarin elke persoonlijke verantwoordelijkheid bij voorbaat wordt geëlimineerd.

Wat deed de grote Ambtsdrager Zelf?

Hoe was Zijn benadering? Heeft Hij de mensen niet steeds gebracht bij het Woord, bepaald bij de wil van God en hen daarbij indringend aangesproken op hun geweten: 'Och of gij ook bekendet, ook nog in deze uw dag, wat tot uw vrede dient' (Luk.19:42).

Het is goed om elkaar dit allereerst voor te houden, om aan het gevaar te ontkomen allerlei regels op te stellen, die tenslotte toch niet het gewenste effect blijken te hebben.

ICT, een niet te ontkennen werkelijkheid

Begon ik de bespreking van dit actuele onderwerp eerder met de bekende vraag **ICT, wat moeten wij ermee?** Ditmaal wil ik besluiten met de constatering van het feit, dat de ICT een niet langer te ontkennen werkelijkheid is geworden. Geen fictie dus, maar een feit en daarom geen vraag meer maar een uitroepeten!

Of wij het willen of niet: *wij kunnen niet meer om de ICT heen*. Voor welke problemen of gemakken zij ons ook stelt! Het bedreigende- en uitdagende karakter is aangetoond en in dit spanningsveld moeten wij de gemeente met raad en daad bijstaan. Vanuit Gods Woord.

Geen geringe opgave, maar wel een bijzondere roeping.

Ik hoor menig ambtsdrager de zucht slaken: 'Wat komt er nog meer bij?' Begrijpelijk, want het pastoraat is van-

daag de dag intensief en zeer omvangrijk. Wat ontmoeten wij niet op het kerkelijke erf? Wat wordt er niet van het ambt verwacht?

Duidelijk mag het zijn dat wij nooit aan de verwachtingen, die er leven binnen de gemeente, kunnen voldoen. Wij hebben gelukkig genoeg aan de rijke inhoud van de formulieren tot bevestiging van ambtsdragers. Wanneer wij ons daar aan mogen houden, doen wij meer dan genoeg. De werkelijkheid leert echter dat het 'takenpakket' van de gemiddelde ambtsdrager behoorlijk is uitgebreid. Er is haast geen onderwerp te bedenken of er wordt van hem een passend antwoord op verwacht. Zo ook met alle voorkomende zorgen in huwelijk en gezin. Vragen m.b.t. beroepskeuze en de niet geringe vraagstukken binnen de onderwijswereld.

Wij zwijgen maar over de ontsporingen her en der op het terrein van het seksuele leven.

Dat bij die laatste zorg de televisie en in toenemende mate ook het misbruik van het internet een beslissende rol kan spelen, moet niet worden onderschat.

Daarom is het merkwaardig, dat zoveel weerstand als er was tegen het bezit- en het gebruik van de televisie. Zo weinig terughoudend is er in het kerkelijke leven gereageerd op de invoering en de acceptatie van de computer. Met alles wat daarbij hoort.

Zien wij hier een verschuiving optreden? Een proces van gewinning misschien? Of is dit medium ons zonder meer opgedrongen als onmisbaar en noodzakelijk?

Ik waag mij niet aan het geven van het antwoord.

Vast moet het staan, dat als exponent van de ICT het internet een gegeven is, dat niet meer binnen onze samenleving is weg te denken. Gezin, school en kerk hebben ermee te maken. De vraag is alleen: hoe gaan wij ermee om?

Praktisch pastoraat

Dat brengt ons bij de kern van de pastorale notities, waarmee ik wil besluiten.

Dat het pastoraat vandaag de dag veelzijdig is, kan door de praktijk zeker niet weersproken worden. Toch moet de ambtsdrager ervoor waken zich niet van de hoofdzaak van zijn roeping te laten afleiden. Namelijk om de mensen te bewegen tot het geloof en de bekering tot God.

Anders worden wij een soort tweedetrangs hulpverleners.

Huwelijksbemiddelaars of relatiespecialisten. Gezinstherapeuten en pleitbezorgers voor kwade- of minder kwade zaken.

De grenzen trekken in de zin van 'waar onze verantwoordelijkheid eindigt' is verre van eenvoudig. De ondertitel van het boek, dat ik verschillende malen heb aangehaald, luidt niet voor niets: **'Op zoek naar wijsheid in de informatiestroom'**.

Wijsheid te begeren van God, dat heeft elke ambtsdrager vandaag méér dan nodig (Jac.1:5). Allereerst de dienaren van het Woord. Zij kunnen zich immers ook zo gemakkelijk laten verleiden tot een oneigenlijk gebruik van de prediking. Ons gehoor is uitermate gevarieerd en stelt soms hoge eisen. De één wil dit en de ander dàt graag horen. Bovendien zijn er velen kittelachtig van gehoor geworden. Velen houden een preek eerst voor een echte preek wanneer er weer eens goed gewaarschuwd is tegen allerlei gevaren van de moderne media. De vraag blijft echter of dat bepalend is voor een schriftuurlijke prediking.

Blijven wij bij de pastorale brieven van het Nieuwe Testament dan kunnen wij geen andere conclusie trekken, dat ondanks de vele praktische vermaningen de gouden draad die alle woorden aan elkaar rijgt, die van de bediening der verzoening is.

Laat ons dan ook alleen de toepassing maken op het terrein van de ICT problematiek, wanneer het Woord daar alle aanleiding toegeeft. Wanneer b.v. gewaarschuwd moet worden voor verslaving, moeten wij zeker de internetverslaving als een dodelijk gevaar aan de orde stellen. Wanneer ik onlangs in een neutrale krant las, dat het ziekelijk zappen op internet nog erger is dan op de televisie, dan geeft mij dat wel te denken. Wie aan

internet verslaafd is, blijkt niet langer dan negen seconden zijn aandacht bij een bepaald onderwerp te kunnen houden. Zijn gedrag werd dan ook vergeleken met dat van een goudvis (!) die voldoende blijkt te hebben aan telkens hetzelfde rondje te zwemmen in zijn kom en dat nooit beu wordt. Wat voor gevolgen moet dat niet hebben voor de (aan internetverslaafde) kerkganger van wie verwacht wordt, dat hij geconcentreerd kan luisteren naar een preek van ongeveer vijfenveertig minuten?

Wanneer de ouderlingen op huisbezoek de centrale vraag moeten stellen naar de vrucht op de prediking? En deze vraag in het geheel niet beantwoord wordt, moeten zij dan niet door vragen naar de eventuele oorzaken daarvan?

Natuurlijk geloven wij aan het onwonderstandelijke werk van de Heilige Geest, maar leert de Schrift ons ook niet, dat wij de Geest in Zijn werkingen kunnen tegen staan, bedroeven en zelfs kunnen uitblussen.

Het huisbezoek is daarom naar mijn vaste overtuiging het aangewezen middel om t.a.v. het gebruik van de media de vraag aan het geweten van de leden van onze gemeenten te stellen of er geen belemmeringen zijn in het persoonlijk leven en de omgang met de Heere, die de vrucht op de prediking van het Evangelie in de weg kunnen staan.

Moeten wij ons ook niet in de huisbezoeken door het Woord laten stellen voor de rechterstoel van Christus, want daarvoor zullen wij éénmaal allen moeten verschijnen.

Dominee, ouderling, diaken, maar ook u, als lid van de gemeente.

Ziet dan, hoe gij voorzichtig wandelt, niet als onwijken, maar als wijzen. De tijd uitkopende, dewijl de dagen boos zijn (Efeze 5:15 en 16)

J.H. van Dijk

ZENDINGSdag CLASSIS UTRECHT 2002

De klassicale zendingsdag is ook dit jaar weer D.V. op de vierde zaterdag van juni, dus de 22^e. Naar we hopen in het Zeisterbos. Het thema luidt: "Geen andere Naam".

Als sprekers zijn uitgenodigd: Ds. A.K. Wallet (Naarden), Ds. C.J. van den Boogert (oud-predikant Evangelieverkondiging Israël), Ds. A. Hakvoort (Maarssen) en Ds. B.L.C. Aarnoudse (Meerkerk). De leiding van deze dag is in handen van Ds. M.J. Kater.

Behalve het kinderverhaal ('s morgens) zal er ook weer een kinderprogramma ('s middags) zijn, dat deze keer verzorgd wordt door de gemeente van Meerkerk.

Programmatijden: 's morgens 10.00-12.30 uur en 's middags 13.30-15.45 uur.

We hopen u en jou te ontmoeten op de zendingsdag.

Zendingscommissie Zeist

OPROEP TOT VEROOTMOEDIGING

Dat er **in** onze kerken heel wat aan de hand is, was al geruime tijd bekend. Dat er ook **met** onze kerken heel wat aan de hand is, was ook al langere tijd bekend. In dit licht bezien is het alleszins begrijpelijk dat er een initiatief genomen is om tot verootmoediging en schuldbelijden op te roepen. Daar is ongetwijfeld alle aanleiding toe.

U weet dat het oud-moderamen van de generale synode van 2001 dat initiatief heeft genomen, naar verluid mede op aandrang uit de kerken. Een oproep tot verootmoediging ging uit. Kerkenraden en predikanten kregen daaromtrent een brief toegezonden; in de kerkelijke bladen verscheen deze oproep en ook de dagbladpers besteedde er aandacht aan. Zondag 16 juni is als dag van gebed aangewezen terwijl voorafgaande aan die zondag in Ede een landelijke bidstond zal worden belegd.

Overigens is het een heel nieuw initiatief. Nog nooit in de geschiedenis van onze kerken lijkt er zo'n initiatief te zijn geweest. Terwijl er toch al wel eens meer 'spanningen en gevaren' zijn geweest in de Christelijke Gereformeerde Kerken. Indertijd schreef prof. W. Kremer daar een boekje over. Maar tot een officiële oproep als nu gedaan is, kwam het niet. Dat het nu wel is gebeurd lijkt dan ook gerechtvaardigd te zijn door het feit, dat de situatie nu als dringender dan ooit wordt ingeschat.

Daar is veel voor te zeggen. Er is immers reden tot zorg. Veel reden zelfs, want er zijn veel zorgen. Daarom is het toe te juichen dat het moderamen tot deze stap is gekomen. Zijn er misstanden in de kerk en dient de kerk van een bepaalde weg terug te keren, dan moeten die misstanden door iemand worden aangegeven en dan moet tot terugkeer worden opgeroepen. Dat gebeurde in bijbelse tijden ook. Gods profeten hadden steeds weer de taak om dit soort boodschappen te brengen.

Moeite

Toch moet ik eerlijk zeggen dat ik met deze oproep wel wat moeite heb. Ik heb trouwens geconstateerd dat ik niet de enige ben. Contacten met verschillende collega's, die immers opgewekt worden op zondag 16 juni in

zo'n bidstond voor te gaan, hebben mij duidelijk gemaakt, dat er meer zijn die met deze oproep moeite hebben. Waarom dan?

Lezen en herlezen van de brief heeft mij er wel van overtuigd dat het moderamen vindt dat verootmoediging, schuldbelijden en gebed nodig zijn. Dat staat er meermalen in te lezen. Maar wat ik gemist heb is enige nadere aanwijzing waarover we schuld moeten belijden en waarover we ons moeten verootmoedigen.

Er wordt gezegd, dat we 'onvoldoende getrouw geweest zijn in onze roeping om het pand dat God ons in handen heeft gegeven, te bewaren', maar waarin waren we niet voldoende getrouw? We lezen met een citaat uit de Bijbel dat wij gezondigd hebben, maar wat waren onze zonden? We lezen van schuld, die erkend moet worden, maar waarin bestaat die schuld? We horen van de algemene geestelijke malaise in onze kerken en daarvan worden enkele symptomen genoemd: verwatering en vervlakking en verval. Maar concreet wordt dit alles niet gemaakt.

De profeten roepen - in opdracht van de Heere - ook op tot bekering en berouw. Maar als zij dat doen wijzen zij heel concreet de zonden aan en vertellen zij het volk heel precies waarvan schuld beleden moet worden en waarmee gebroken moet worden. Zij leggen het volk soms de woorden in de mond waarmee men zich voor God moet verootmoedigen, zoals dat het geval is in Hos. 14:2-4. En dan wordt heel concreet gezegd dat de zonde bestaat in het vertrouwen op Assur en het steunen op eigen werken. Daar moet van beleden en beloofd worden, dat met die zonden gebroken zal worden.

Ik meen dat dit vandaag niet anders kan. Immers, als woorden als 'schuld, schuldbelijden, zonde' gebruikt worden dan moet duidelijk worden dat deze woorden op hun plaats zijn en gebruikt moeten worden. Die woorden betekenen immers dat God heel wat op ons aan te merken heeft. Dat Zijn oordeel over ons gaat. En dat is toch een uiterst geladen situatie.

Maar dan dient ook gezegd te wor-

den wat onze kerkelijke zonden zijn en wat we verkeerd gedaan hebben en waarin we besluiten genomen hebben of praktijken ingevoerd hebben waar de Heere Zijn ongenoegen over kenbaar maakt.

Ik heb er de kanselboodschap van bijna een halve eeuw geleden nog eens bij genomen. Een boodschap die officieel door de generale synode van 1953 aan de kerken is gericht. Daarin stonden diverse zaken wel concreet benoemd. Verschillende misstanden werden bij de naam genoemd. Waarom is dat nu anders?

Begrijpt u mijn moeite? Hoe moet er nu schuld beleden worden en waarvan? Waarover dient er verootmoediging te zijn? Lopen we nu niet het gevaar dat de een daar heel anders mee zal omgaan dan de ander? Dat brengt toch de situatie van onze kerken mee?

Verschillende visies

Ik stel het me al voor, dat op zondag 16 juni de verootmoediging en schuldbelijden concreet worden gemaakt. Dan zullen er gemeenten zijn waar men de toenadering tot b.v. de Gereformeerde Kerken Vrijgemaakt of de Nederlands Gereformeerde Kerken van harte toejuicht en het tegenover de Heere als schuld belijdt dat we jarenlang zo traag zijn geweest in het handelen overeenkomstig Jezus' gebed om eenheid. In diezelfde gemeenten komt er dan mogelijk ook een schuldbelijden omdat wij als kerken nog altijd niet inzien, dat ook de vrouw een plaats in het kerkelijk ambt dient te hebben. Misschien ook wel een schuldbelijden omdat er in onze kerken allerlei liefdeloosheid is, uitkomend in pogingen om een bepaalde predikant aan te klagen vanwege onrechtzinnigheid. Of verootmoediging vanwege het feit, dat er in onze kerken altijd nog zoveel weerstanden blijken te zijn tegen hedendaagse methoden om het evangelie te brengen ook aan mensen aan de andere kant van 'de kloof'.

Het valt echter niet moeilijk in te zien, dat er ook gemeenten zullen zijn waar men het streven naar een federatie met de hierboven genoemde kerken uiterst gevaarlijk vindt en in feite daarin ook een prijs geven van het 'pand' ziet en dat men daarom de Heere bidt om voor een verder gaan

op deze weg bewaard te worden. In die kerken zal men reden zien om het als totaal verkeerd te belijden als in onze kerken door middel van de roep om de vrouw in het ambt te plaatsen bepaalde teksten uit Gods Woord tot zwijgen gebracht worden. Voor God zal daar ook mogelijk schuld beleden worden omdat onze kerken veel te veel getolereerd hebben en omdat klachten betreffende publicaties die het schriftgezag ter discussie stellen niet afdoende zijn behandeld. En ook zou er wel eens schuld beleden kunnen worden vanwege het feit, dat er in onze kerken methoden van evangelieverkondiging voorkomen, die men duidelijk als 'werelds' ervaart.

En dan kan ik me ook nog voorstellen dat er gemeenten zijn waar men het als zonde voor God erkent als er van welke kant ook gepolariseerd wordt doordat de ene mening zo duidelijk tegenover de andere geplaatst wordt. We zijn immers aan elkaar gegeven en we moeten ondanks verschillen met elkaar verder. Dus moeten we veel in elkaar verdragen.

Welke kant op?

Welke kant moeten we nu met de verootmoediging en de schuldbelijdenis uit? Moet ieder die maar zelfstandig invullen? Het zou beter zijn als duidelijk zou worden aangegeven waarin wij als kerken zijn afgeweken en waarvan we moeten terugkeren. Kunnen we dat niet? Is dat dan niet ons probleem? Heeft onze innerlijke verdeeldheid ons niet zodanig verlamd, dat we niet meer concreet en ook niet meer met één mond kunnen spreken?

In dit licht weet ik ook niet goed raad met de ook in de oproep van het moderamen weer gereleveerde harmonie en verbondenheid van de laatstgehouden synode. Ik zal en kan daar niet over oordelen. Wel is het erg opvallend dat slechts een half jaar na die synode het moderamen tot een stap meent te moeten komen, die in onze kerken sinds mensenheugenis nog niet eerder gedaan is. Is er in dat verstreken halfjaar zoveel veranderd? Of waren er tijdens de synode in de kerken eigenlijk ook al de symptomen van verwatering en vervlakking en verval? Zijn die op de synode dan niet gesignaleerd? Wat was dat dan voor een harmonie en verbondenheid waar nu al zovaak over geschreven is? Vindt iemand dit een pijnlijke en

mogelijk zelfs irriterende vraag? Ik begrijp dat, maar als zaken als verootmoediging en schuldbelijdenis aan de orde komen dan roepen we elkaar samen voor Gods aangezicht en dan moet ieder eerlijk voor God kunnen treden. Dan moeten we met elkaar ook overeenstemming bereikt hebben over de vraag over welke dingen we schuld gaan belijden en welke dingen we nu anders zullen gaan doen en welke besluiten we zullen gaan herroepen en welke concrete maatregelen we zullen gaan nemen om scheefgegroeide toestanden en dingen die al te lang getolereerd zijn recht te zetten. Anders lopen we groot gevaar dat God tegen ons zegt wat Hij tegen Israël ook zei: "Ook wanneer gij het gebed vermenigvuldigt, hoor ik niet" (Jes. 1:15).

BLIJVEN IN HET GELOOF (4)

Paulus drong er bij de gemeenten in Klein-Azië op aan dat ze zouden blijven in het geloof. Dat moet gebeuren, zo zagen we aan de hand van een aantal Schriftplaatsen, onder andere omdat dit een absolute voorwaarde is voor de zaligheid. Is dit blijven in het geloof er niet dan hebben we volgens Paulus vergeefs geloofd.

De vorige keer eindigden we met de vraag die bij iemand kon opkomen, of het zo wel gesteld mag worden. We geloven toch ook in de volharding der heiligen en dat doen we op grond van wat de Heere daaromtrent beloofd heeft. Hoe kunnen we dan in de Bijbel plaatsen tegen komen die sterk benadrukken dat er ook nog de mogelijkheid van vergeefs geloven is? Op die vraag gaan we nu eerst in.

Handelingen 27

Laat ik maar direct zeggen dat het probleem echt niet zo groot is. Om dit duidelijk te maken wil ik verwijzen naar Hand. 27, het hoofdstuk over de schipbreuk van Paulus. Onderweg naar Rome wordt het schip waarop Paulus als gevangene vervoerd wordt overvallen door een geweldige storm die dagen lang aanhoudt. Van alles is geprobeerd om het schip voor vergaan te behoeden, maar het lijkt er sterk op, dat alles tevergeefs is geweest.

Dan verschijnt er een engel aan Paulus die hem een boodschap van de Heere brengt. Het schip zal verloren

Verootmoediging? Ja, ik acht dat daar alle reden toe is. In zoverre ben ik het hartelijk eens met de oproep van het moderamen en zou ik het ook absoluut niet kunnen begrijpen als iemand van mening zou zijn dat we er niet met elkaar verantwoordelijkheid voor dragen. Maar zijn we genoegzaam eensgezind om gezamenlijk te weten waarover de verootmoediging moet gaan? Of ligt hier juist de oorzaak van onze amechtigheid en vruchteloosheid? Dan is er des te meer reden tot verootmoediging. Om zo onder Gods zegen weer te mogen worden wat we in de naam van onze kerken pretenederen te zijn: Christelijke Gereformeerde Kerken.

drs. P. den Butter

gaan en de lading van het schip eveneens, maar alle opvarenden, bemanning, gevangenen en bewakers, 276 mensen in totaal, zullen allemaal behouden worden. God garandeert het leven van al die mensen. En als God die gerantie geeft dan zal het toch zeker zo geschieden! Met die boodschap wordt Paulus zelf vertroost en hij mag er de opvarenden mee troosten.

Even later wordt ontdekt, dat sommige soldaten pogingen doen om zichzelf op een stiekeme manier in veiligheid te stellen met behulp van de reddingsboten. Dan grijpt Paulus in en hij zegt tegen de hoofdmans: Indien deze niet in het schip blijven, gij kunt niet behouden worden. Hoe zit dat? Eerst garandeert Paulus dat ze allemaal gespaard zullen worden. Daarna zegt hij, dat ze niet behouden zullen worden als de soldaten niet aan boord blijven. Hoe zit dat? Hoe zijn die twee met elkaar te rijmen?

Iemand zou kunnen denken dat Paulus zo de eerder door hem gedane belofte herroept, maar dat is juist niet waar. Hij herhaalt die belofte, maar tegelijk laat hij weten dat de vervulling van die belofte aan voorwaarden gebonden is.

Voorwaarde

God had aan het volk Israël de belofte gegeven dat Hij hen in het land Kanaän zou brengen. Toch is een groot deel van het volk in de woestijn

gestorven. Kwam dat doordat God veranderlijk is? Nee, dat kwam doordat ze in ongeloof de belofte verwierpen. En geloof en gehoorzaamheid aan de Heere en Zijn Woord waren voorwaarden voor de vervulling van de belofte.

Allen aan boord van het schip zouden behouden worden, zo mocht Paulus namens de Heere verzekeren. Maar dan moesten ze niet een eigen oplossing bedenken, maar alleen op de gegeven toezegging vertrouwen. Dat Woord geloven en dus aan boord blijven en wachten op wat God doen zou.

Zo liggen de dingen die te maken hebben met de volharding der heiligen. Er is de belofte dat niemand de schapen uit de hand van de Herder zal kunnen rukken. Maar dan moet het schaap wel bij de Herder blijven en niet in ongeloof en ongehoorzaamheid weggaan. Dat zou betekenen, dat de belofte niet vertrouwd, maar veracht wordt. Vandaar dat blijven in het geloof voorwaarde mag worden genoemd voor het zalig worden. Niemand mag er zomaar van uitgaan dat Christus hem wel bewaart terwijl hij ondertussen zorgeloos voortleeft. De Schrift laat ons zien wat er gebeurt als dit blijven ontbreekt. Lezen we niet van mensen die in het geloof schipbreuk hebben geleden? Komen we niet Demas tegen, die de tegenwoordige wereld weer heeft lief gekregen en toen Paulus en de dienst des Heeren verliet? Dat kan dus ook. Maar als dat gebeurt, dan is er voor zulke mensen geen hoop, ondanks de mooie belijdenis die zij eens aflegden en ondanks de gunstige indruk die zij door hun levenswandel een tijd lang ook gaven.

En als het niet uitloopt op afval, dan zien we ook nog vaak gebeuren, dat mensen zich tevreden gaan stellen met een 'aangepast' en 'gereduceerd' geloof, dat alleen maar elementen bevat die ons in het gevlug komen en waar we mee uit de voeten kunnen. Maar dat is dan natuurlijk al lang niet meer het geloof, dat eenmaal de heiligen is overgeleverd. Paulus zei, dat hij had doorgegeven wat hij van de Heere ontvangen had en dat moest bewaard worden. Wat verbeeldt die mens zich dan wel die meent dat hij het beter weet dan Paulus en die daarom datgene wat Paulus verkondigd heeft, iets anders laat zeggen omdat onze culturele context dat zou vereisen?

Er is nog een motief om te benadrukken dat blijven in het geloof noodzakelijk is.

Blijven in het geloof is nodig omdat de duivel altijd pogingen onderneemt om ons van het geloof los te weken

Laten we de duivel niet over het hoofd zien. Christus is bezig Zijn Kerk te bouwen en Zijn volk te vergaderen. Hij doet dat door Woord en Geest. In dat werk neemt dus het Woord een geweldig belangrijke plaats in. Dat Woord is het overgeleverde geloof, de waarheid. Wat zou er nu mooier zijn in de optiek van de duivel dan het ontkrachten en verduisteren van die waarheid? Vandaar zijn vele pogingen om dat Woord te doen verdwijnen of het te verdraaien. En maar al te gretig hebben mensen zich door hem laten gebruiken om zijn sinister werk te bevorderen.

We lezen dat de duivel rondgaat als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden (1 Petr. 5:8). Dat is één van zijn tactieken. Paulus schrijft daar ook over in Ef. 6, waar hij andere andere waarschuwt tegen de vurige pijlen van de boze. De duivel zaait twijfel. Hij maakt God verdacht door allerlei lelijke dingen over God te insinueren. Plotseling kan er zomaar in de gedachten van een mens iets opkomen dat ronduit godslasterlijk is. U kunt er van op aan dat de boze daar de hand in heeft.

Een andere door de duivel vaak gebruikte tactiek is die van de verleiding. In 2 Cor. 11:14 zegt Paulus dat de duivel zich verandert in een engel des licht. En in navolging van hem veranderen de dienaars van de duivel zich ook en doen net alsof zij 'dienaars der gerechtigheid' zijn. Zij doen hun werk stiekem, zo onopvallend mogelijk. Vandaar dat Judas, als hij tegen deze verleiders waarschuwt, zegt dat ze binnen sluipen (vs. 4). Ze komen niet door de voordeur, maar klimmen ergens door een raampje binnen. En zo doen ze wat Paulus noemt 'de zinnen bederven om af te wijken van de eenvoudigheid die in Christus is'. Als Paulus hierover schrijft verwijst hij naar de manier waarop de duivel indertijd Eva verleid heeft, namelijk door arglistigheid (2 Cor. 3:3).

Waar komen ze vandaan?

Waar komen die verleiders vandaan? Als we op die vraag een antwoord

zoeken dan kon dat antwoord ons wel eens doen schrikken. Luister maar naar Paulus. Als hij afscheid neemt van de ouderlingen van Efeze - we lezen ervan in Hand. 20 - zegt hij onder meer, dat hij weet dat er na zijn vertrek zware wolven de gemeente zullen binnen komen, die de kudde niet zullen sparen. En dan voegt hij daar aan toe (vs. 30): En uit uzelf zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen om de discipelen af te trekken achter zich.

Is dat niet om te schrikken? Die verleiders komen niet alleen van buiten, maar ze komen ook uit de boezem van de gemeente en mogelijk ook wel uit de kring van de ouderlingen. Wie had dat voor mogelijk gehouden? Maar het blijkt toch waar te zijn. Er zullen er zijn, aan wie we onze zielen hebben toevertrouwd en wier woorden we hebben geloofd, die valse verleiders blijken te zijn. Bewust of onbewust hebben ze de schapen op een dwaalspoor gebracht. En ze hebben gehoor gekregen; hun werk heeft succes. Hoe dat kan? Doordat hun woord niet direct herkenbaar was als een van de waarheid afwijkend woord. Het leek er als twee druppels water op. Het kwam zo goed over. En de adder onder het gras bleef geruime tijd goed verborgen.

Evangelieprediking die voor een hoog percentage overeen kwam met de bedoeling van de Heilige Geest, maar toch op enkele punten daarvan afweek. En dan gaat het net als met een trein die een wissel passeert. In het begin valt het niet op, dat hij nu in een andere richting rijdt. Maar de weg wijkt al meer af en tenslotte ontdekt de reiziger dat hij op een heel ander station uitkomt dan waar hij dacht uit te komen.

Die mogelijkheid maakt Paulus zo ongerust als hij aan de Corinthiërs denkt. Hij had zo graag die gemeente in Corinthe als een reine maagd aan de hemelse Brudegom Christus willen voorstellen. Daarvoor heeft hij gewerkt met een ijver Gods, zoals hij zelf zegt en dat deed hij uit liefde tot de hemelse Brudegom die hij Zijn bruid zo graag gunt. Maar hij deed het ook uit liefde tot de bruid. Het is dan ook een grote teleurstelling als hij ontdekt dat de bruid geen reine maagd is. Er zijn verleiders gekomen die haar ontrouw hebben gemaakt. Zaken om ernstig over na te denken!

P. den Butter

BOEKBESPREKINGEN

Dr. F.A. van Lieburg, De reformatische profetie in de Nederlandse traditie, 64 blz., f. 9.95, Uitgave Willem de Zwijgerstichting, Postbus 10049, 7301 GA Apeldoorn.

De auteur heeft boeken en artikelen gepubliceerd op het gebied van het Nederlandse protestantisme vnaaf de 16^e eeuw tot heden. De nu verschenen brochure werd voorbereid tijdens een verblijf als gastonderzoeker aan het H. Henry Center for Calvin Studies in Grand Rapids in de zomer van 2000. In de zogenaamde Wezelse artikelen wordt geschreven over de profeten en hun plaats in het gemeentelven. Zij zouden naast de predikanten en de doctoren een 'leer-ambt' vervullen onder verwijzing naar 1 Cor. 14. Maar tijdens de Synode van Emden in 1571 keerden de bepalingen aangaande deze profeten niet terug. Ook de Dordtse Kerkorde spreekt niet over deze profeten. Alleen een kerkorde uit de tijd van de Afscheiding noemt hen. Deze brochure onderschrijft de opvatting dat het convent van Wezel niet in 1568, maar in de zomer van 1571 heeft plaatsgevonden. Wie zich wil oriënteren in het verschijnsel van de reformatische profetie in de Nederlandse traditie kan in deze brochure terecht.

Dr. C. van Sliedregt, Uitverkiezing:

Lofprijzing, troost en zekerheid, 56 blz., f. 9.50, Uitgave Willem de Zwijgerstichting, Postbus 10049, 7301 GA Apeldoorn.

De auteur is hervormd predikant en staat sinds 1993 in Nunspeet. De auteur heeft in deze brochure een poging willen doen om zonder polemiek een bijbels verantwoorde brochure over uitverkiezing te schrijven. De brochure is geen verklaring van de Dordtse Leerregels in kort bestek, maar uitgaande van enkele tekstgedeelten tracht de auteur wezenlijke zaken aangaande de verkiezing te omschrijven. Bij het doornemen van deze brochure rees wel de vraag of de auteur onverkort de inhoud van de Dordtse Leerregels onderschrijft. Op blz. 5 immers lezen we dat de auteur wil schrijven zonder polemiek, op een ontspannen wijze en stelt dat in de Schrift zoveel goeds over (uit)verkiezing is te vinden. Opmerkelijk dat dan niet de Dordtse Leerregels worden genoemd. Op blz. 6 staat dat bij bestudering van de Dordtse Leerregels wel een enkele vraag bij de auteur is naar boven gekomen. We geven een citaat: "Hoewel de Dordtse Leerregels getuigen van een

Te huur:

op de Veluwe omgeving
Apeldoorn, Vaassen vakantie-
huisje van 2 tot circa 7 personen.
Twee fietsenaanwezig en ook
nachtlogies met ontbijt.
Tevens gevraagd: klusjesman
en/of iemand of meerderen
voor werkvakantie.
Tel. 078-6764478.

diepe godsvrucht vroeg ik me soms af: Waar zegt de Bijbel dit zo? Is hier geen grens?"

Dr. Herman J. Selderhuis, Melanchton, 46 blz., apeldoornse studie no. 41, voor abonnee's 10 euro per twee studies uit de serie, losse nrs. kosten 6 euro, uitgave theologische universiteit Apeldoorn.

Deze studie bevat een lezing die de auteur gehouden heeft op de Schooldag van 17 juni 1999 en een lezing voor het Kerkhistorische Gezelschap op 3 januari 2000 te Utrecht. De auteur concludeert op blz. 20 dat de invloed van Melanchton voor het protestantisme in Nederland even onbekend als groot is geweest. En op blz. 46 lezen wij dat het onderzoek naar de relatie tussen Melanchton en de Nederlanden nog op gang moet komen. Hier ligt terrein braak voor onderzoek in de toekomst.
AvH.

Friedensstimme Zorgt voor

- Bijbels
- christelijke lectuur
- Russische evangelisten en hun gezinnen

**Uw gebed en meeleven zijn
daarbij nodig! Stort uw hart uit
op gironummer 41 32 334**

Meer info? Bel (0182) 53 85 44.

Stichting Friedensstimme, Postbus 15, 2800 AA Gouda

**Woordverkondiging
en bijbelverspreiding
in Russisch taalgebied**

*"De HEERE is goed. Hij is ter sterkte in de dag der benauwdheid..."
(Nahum 1:7)*

De kerkenraad van de Christelijke Gereformeerde Kerk van Rotterdam-Kralingen geeft met droefheid kennis van het overlijden van zijn ambtsbroeder

SANDER DIRK VAN DER HAVE

op de leeftijd van 75 jaar.

Met dankbaarheid gedenken wij dat hij de gemeente gedurende vele jaren met trouw en toewijding in het ambt heeft gediend, van 1961 tot 1972 als diaken, van 1972 tot 1980 en van 1984 tot heden als ouderling. De HEERE trooste en ondersteunde zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen.

Rotterdam, 27 mei 2002.

Namens de kerkenraad,
Ds. J.M.J. Kieviet, preses
R.B.J. Naaktgeboren, scriba